

Между-това доде ни въ манастиря още единъ, който се викаше Душанъ. Той бѣше малко по-старъ отъ мене и много по-дяволитъ и по-обѣеникъ. Нѣравитѣ ни, нѣкакъ, си прилѣпваха и ние заедно правѣхме експедиции по манастирскитѣ изби и градини, както и на-около за млади селянки. Веднажъ почна той да ми говори, какъ е досадно да се живѣе въ пуста гора и въ пусти манастиръ, и какъ е хубаво вънъ по свѣтътъ, гдѣто човѣкъ вижда различни градища и земи, и дохажда въ различни общества. Мени говорѣтъ му извънредно ми се хареса, и той ми предложи да побѣгнемъ отъ манастирътъ, и да се пустнемъ по свѣтътъ.

— Е, море болянъ брайко, рекохъ му азъ, къдѣ щемъ по свѣтъ, и какво щемъ, кога, море, пари нѣма?

— Умътъ е пара! изговори важно Душанъ и упрѣ прѣстъ о челото си. Това го е казалъ вече единъ старъ Египетски философъ, който се викаше Епалимондасъ!

— Добръ. А че какъ щемъ този нашъ умъ да го обърнемъ на пари?

— Нѣма нищо по-лесно отъ това. Знай само че другъ нѣкой си философъ гръцки, който се вика Сарданапулосъ, е рекълъ, „че паритѣ на нашитѣ роднини сж наши пари“, та че, на основание на това мъдро изречение и помогнати отъ внимателността и вѣщината, която ни дава умътъ, вие можете имотътъ на вуйча си да го направите свой имотъ. А знайте, че при извършването на това, добъръ гений ще бди надъ насъ, а туй съмъ азъ.

Това Душаново расправяне бѣше за мене толкозъ убѣдително, а перпективата толкозъ блѣскава, щото рѣшихъ да сторя както ме придумваше. И тѣй, веднажъ слѣдъ обѣдъ, до-гдѣ спѣше вуйчо ми, вмъкнахме се, азъ и Душанъ, дебнишкомъ въ неговата стая,